

.... Так прожила я цілу довгу зиму.
 Зима минула і весна настала, —
 Для мене все однакова пора.
 Мій час пливе собі так тихо-тихо,
 як по ставку пливе листок сухий.
 Чудне життя.... Як би часами серце
 живим жалем і болем не проймалось,
 Не знала б я, чи справді я живу,
 Чи тільки мріється мені життя крізь сон.

Стіни чотири тісно оточили
 Мене навколо: сеж увесь ~~мій~~ мій світ.
 Там, за вікном, я чую, світ инакший
 шумить — гуде, веде свою розмову,
 І туркіт повозів, і людські голоси,
 Дзвінки трамваїв, гомін паровозів
 Зливаються в одну тремтячу ноту,
 Мов тремоло великої оркестри.
 І день і ніч гуде ота музика.
 Який шумливий світ там за вікном!
 Та я його не бачу. Тільки й видко
 Мені з вікна шматок різьби на брамі
 Та ще тополю із мійського саду,
 Крізь неї часом зіронька світила.
 Ще видко неба стільки, що в вікні.

Тепер я знаю, що на весна на дворі,
 Бо соловейки здалека шебечуть,
 Лунає гомін листя молодого
 І крізь тополю вже зорі не видко.
 Раніш я знала, що була зима,
 Бо миготіли за вікном сніжинки
 Та дрібні визерунки на шибках.
 Оце мені уся пори признака...

І жаль мені і думат~~о~~ я з жалю:
 Та чи не так, як оттепер весну,
 Я бачила кохання й молодощі.
 І все, /що красить/ чим красен людський вік убогий?
 Те все було, та тільки за вікном.

25.IV.1897.